

Жахлива правда про перевірки.

Цікаво, за часів СРСР органів контролю за будь-якою діяльністю здійснювало всього тільки 5 органів („Народний контроль”, КРУ, ОБХСС, Пожежна охорона, Санепідемстанція). Зауважте, зовсім не було податкової служби! Тим не менше, держава централізовано забирала податки у самого джерела виплати: кожен працівник із заробленого карбованця отримував на руки лише 7 копійок! Решта йшла на забезпечення амбіцій партійної верхівки, ну й звичайно, на соціальні виплати, безкоштовну освіту, медицину і т.д.

Тільки тепер стає відомо про умовність поняття „безкоштовне” навчання, медичне обслуговування- кожен громадянин СРСР платив за все сповна!

Станом на 1998р. в Україні налічувалось близько 100 органів державного контролю, які щось перевіряли, і відповідно, за щось обов'язково штрафували.

Звичайно, це мало певне економічне підґрунтя для цих органів: 30% зібраних таким чином коштів органи контролю мали право залишати у своєму розпорядженні. Але основний фінансовий зиск має державна казна. Не дивно, що у Держбюджеті щороку пунктом *Надходження від штрафів та фінансових санкцій* закладається чимала сума.

Законами логіки цей абсурд державного утиску підприємницької діяльності звучить так :

у наступному році приватні підприємці

та

підприємства дружно порушують чинне законодавство України на чітко встановлену суму штрафів. Звідси й „виконання планів” штрафних санкцій державних органів контролю (на даний момент органів державного контролю стало 39).

Звідси й суспільна думка про суб'єктів підприємництва, як про злочинців, не говорячи вже про ставлення органів

державного контролю до бізнесменів як до явних порушників законодавства. Хоча й це гірка правда, у якій винні не самі підприємці, а власне вже згадувана нами державна політика щодо підприємницької діяльності.

На Україні підприємницьку діяльність регулює не мало, не багато, а **97 ЗАКОНІВ УКРАЇНИ, 18 УКАЗІВ ПРЕЗИДЕНТА, 411 ПОСТАНОВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ, 8961 ПІДЗАКОННИХ АКТІВ!**

Але справа навіть не в цьому, а в неадекватності законодавства: більшість з цих правових актів досить часто суперечать одне одному, а деякі – абсурдні

й абсолютно не стикуються з існуванням суб'єктів господарювання взагалі.

Як можна не порушувати законодавство в цій країні?